

[Gert Petersen]

tydeligt af ministerens redegørelse. Ministeren går netop ret detaljeret ind på de tidligere forhandlinger, som har været ført lige fra omkring 1970, og her kan der godt være grund til at ærgre sig over, at tingene er gået så langsomt. Jeg har meget stærkt på fornemmelsen, at der findes spildte muligheder, men det hjælper ikke i dag at græde over den spildte naturgas. Nu gælder det om at få tingene i gang, og hertil har man i hvert fald haft tid til at forberede sig meget nøje. Jeg får det indtryk af redegørelsen, at det også er sket.

Derimod er der to hovedpunkter, hvor vi fra SFs side må tage afstand fra synspunkterne i redegørelsen. Det gælder for det første den åbenhed over for kernekraft, som stadig kommer til udtryk i redegørelsen. Jeg er da godt klar over, at ministeren ikke pludselig kan ændre en fastlagt politik. Regeringen er indtil videre bundet af den energiplan, som blev forelagt her i 1976, men jeg tror alligevel, det er forbundet med en stigende risiko fortsat at satse på, eller skal vi sige, som det hedder på det fine sprog, holde optionerne åbne til kernekraft.

Ministeren siger, og jeg citerer:

»For kernekraftens vedkommende er forholdet det, at der endnu ikke har kunnet tilvejebringes tilstrækkeligt sikre ordninger for håndteringen af affaldsproblemerne.«

Et andet sted siger han, at kernekraften stadig væk af regeringen anses for et nødvendigt led i den energipolitiske plan.

Så kan man jo spørge: hvad nu, hvis der ikke kan tilvejebringes tilstrækkeligt sikre ordninger for håndtering af affaldsproblemerne? Så hjælper det jo ikke noget, at kernekraften er et nødvendigt led i regeringens planer. Alt peger i retning af, at der ikke kan tilvejebringes sådanne tilstrækkeligt sikre ordninger, medmindre man til den tid vil udnytte det lille ord »tilstrækkeligt« og så sænke det krævede niveau ned til et minimum, som man ellers i dag ville have afvist.

Jeg synes altså, at der her er tale om, at man fastholder noget, som burde være forældet, og det har under alle omstændigheder, også selv om der måske ikke kommer noget ud af kernekraften, fordi ordet »tilstrækkeligt« ikke vil blive misbrugt til sin tid, den svaghed, og her kan jeg egentlig godt dele kritikken, som er fremkommet fra konservativ og fra venstres side, at det vanskeliggør

den samlede danske energiplanlægning. Den samlede danske energiplanlægning ville være langt mere enkel og overskuelig, hvis man nu lagde sig fast på, hvilke elementer der skulle udnyttes, hvis man nu strøg kernekraften og så koncentrerede sig om de øvrige elementer. Jeg skal erkende, at den også ville være enklere, hvis man nu sagde: vi tager kernekraften med, problemerne er løst. Så ville det også være enklere. Jeg tror ikke, det ville være klogere, men det ville under alle omstændigheder være enklere at planlægge. Der er et usikkerhedsmoment i den holdning, som regeringen har i øjeblikket. Vi synes, at det usikkerhedsmoment skulles fjernes ved, at man principielt tog kernekraften ud af de energiplaner, som ligger.

Det andet punkt, hvor jeg må vende mig imod indholdet i redegørelsen, drejer sig om den afhængighed af A. P. Møller, af DUC, som stadig kommer til udtryk i redegørelsen. Det er jo også et udtryk for regeringens politik og ikke specielt for denne redegørelse, men jeg synes nok, at netop denne politik afspejles igen i den usikkerhed, som opstår, fordi A. P. Møller og DUC sidder på Nordsøen og Nordsøudvindingen og Nordsøleverancerne. Jeg synes, det er ganske komisk, at ministeren et sted giver udtryk for sådan lidt bekymring for, hvad olieselskaberne nu tænker og siger. De er jo bekymrede, og ministeren kan da godt forstå, de er lidt bekymrede, uden at jeg har indtryk af, at ministeren af den grund vil rette sig efter dem. Og så lidt senere trøster han dem med, at de har jo også deres repræsentanter i ledelsen af DUC. Det sidste synes jeg selv er et ganske talende eksempel på, hvilke usikkerheder den nuværende private konstruktion kan føre til derude i Nordsøen. Vi havde meget hellere set, at det havde været et nationalt anliggende, altså at det var et nationaliseret foretagende, som stod for både gasudvinding og olieudvinding i Nordsøen, sådan at hele gasforsyningen og olieforsyningen fra den side ville være på offentlige hænder, ikke bare når det drejer sig om transmission og distribution, ilandføring, men også når det drejer sig om udvindingen. Vi mener, at det kan være nødvendigt at komme tilbage til det spørgsmål igen.

Vi mener, det er meget vigtigt – her deler vi helt den grundopfattelse, som kom til udtryk hos regeringen – at den fortsatte afhængighed af olie må brydes, dels igennem om-